

Φιλόδημος

Νυκτερινή, δίκερως, φιλοπάννυχε, φαῖνε, Σελήνη,
φαῖνε, δι' εὐτρήτων θαλλομένη θυρίδων·
αὔγαζε χρυσέην Καλλίστιον· ἐς τὰ φιλεύντων
ἔργα κατοπτεύειν οὐ φθόνος ἀθανάτη.
Ὀλβίζεις καὶ τήνδε καὶ ἡμέας, οἶδα, Σελήνη·
καὶ γὰρ τήν σὴν ψυχὴν ἔφλεγεν Ἐνδυμίων.

*

ὦ ποδός, ὦ κνήμης, ὦ τῶν ἀπόλωλα δικαίως
μηρῶν, ὦ γλουτῶν, ὦ κτενός, ὦ λαγόνων
ῥομοῖν, ὦ μαστῶν, ὦ τοῦ ραδινοῖο τραχήλου,
ὦ χειρῶν, ὦ τῶν μαίνομαι διμματίων,
ὦ κατατεχνοτάτου κινήματος, ὦ περιάλλων
γλωττισμῶν, ὦ τῶν μώμεθα φωναρίων.
Εἰ δ' Ὀπικὴ καὶ Φλωρα καὶ οὐκ ἄδουσα τὰ Σαπφοῦς,
καὶ Περσεὺς Ἰνδῆς ἠράσατ' Ἀνδρομέδης.

Ψαλμὸς 22

Κύριος ποιμαίνει με, καὶ οὐδέν με ὑστερήσει. 2. εἰς τόπον χλόης
ἐκεῖ με κατεσκήνωσεν, ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως ἐξέθρεφέ με. 3
τὴν ψυχὴν μου ἐπέστρεψεν. ὠδήγησέ με ἐπὶ τρίβους δικαιοσύνης
ἐνεκεν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. 4 ἐὰν γὰρ καὶ πορευθῶ ἐν μέσφ
σκιάς θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακὰ, ὅτι σὺ μετ' ἐμοῦ εἶ· ἡ
ράβδος σου καὶ ἡ ῥαβδηγία σου, αὐταὶ με παρεκάλεσαν. 5 ἡτοί-
μασας ἐνώπιόν μου τράπεζαν ἐξεναντίας τῶν θλιδόντων με· ἐλί-
πανας ἐν ἐλαίῳ τὴν κεφαλὴν μου, καὶ τὸ σωτήριόν σου μεθύσκον
με ὥσπερ κράτιστον. 6 καὶ τὸ ἔλεός σου καταδιώξει με πάσας
τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, καὶ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ Κυρίου εἰς
μακρότητα ἡμερῶν.

Πεντηκοστᾶριον

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ ἐπίτιμον ἔλυσας Σωτήρ, τῷ ξύλῳ
τοῦ σταυροῦ ἐκουσίως προσηλωθεὶς· καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν δυ-
νατέ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά, ὡς Θεὸς διέρρηξας· διὸ προσκυνοῦ-
μεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες· Πα-
ντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

*

Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα. Φωνῇ μου πρὸς τὸν Θεόν,
καὶ προσέσχε μοι.

*

Ἐσπερινὴν προσκύνησιν, προσφέρονέν σοι τῷ ἀνεσπέρῳ φωτί,
τῷ ἐπὶ τέλει τῶν αἰώνων, ὡς ἐν ἐσώπτρῳ διὰ σαρκὸς λάμπαντι